

Változatos, vonzó mesterség. Cipőgyártók Oroszlányban

— Köszönöm Margitkám a remek tanácsodat. Emlékszel? Két évvel ezelőtt nagy gondban voltunk. Nehezen tudtunk dönteni, hol tanuljon tovább a lányunk. Te tanácsoltad, hogy válassza a fejszórész-készítő szakmát. Dicsérted a munkahelyedet, a Duna Cipőgyár oroszlányi gyáregységét. Még azon a héten kimentünk a gyárba a kislánnyal. Jó benyomásokat szereztünk, láttuk, jókedvűek ott az emberek, tiszták, szépek a műhelyek. Így már könnyű volt a pályaválasztás. Kriszta azóta másodéves tanuló és mondhatom igenesak megszerette a szakmát. Örömmel megy a szakmai gyakorlatra és az iskolába is. Jobb bizonyítványt hozott, mint az általános iskolában.

A fentieknek véletlenül voltam fültanúja a minap. Kriszta mamája olyan lelkesedéssel

Bognár Katalin

beszélt a cipőgyárról, hogy magam is kedvet kaptam megismerkedni a gyárral, a gyárban dolgozókkal.

Ismét közeledik a pályaválasztás ideje, érdemes közreadnom tapasztalataimat. A cipőgyárban a következő tanúra is sok fiatal várna a felszórész-készítő, cipőgyártó szakmára. Lányoknak, fiúknak egyaránt ajánlhatom ezt a mesterséget, hiszen szép jelene, biztató jövője van. Ahogy a cipőgyáriak vallják, cipőre, s így cipőgyártókra mindig szükség lesz.

ÉVENTE KÉTSZAZ ÚJ MODELLEK

Csinos bőr lábbelit emel le a futószalagról Hegyi Frigyes, a gyár fiatal főmérnöke. Átnyújtja. Puha bőr, kényelmes forma. Egyenletes, szép tűzés. Gyönyörködni lehet az ilyen termékekben.

— Új technológiával készítjük — tájékoztat Hegyi Frigyes. — Ez az ügyvezetőtől hamis mokasszin. A munkaigényes kézi varrást géppel végezzük. Belföldre és exportra egyaránt gyártunk belőle. Külföldi vevőink kedvelik az így készített téli cipőinket.

A főmérnök a piac változásairól is informál. Megváltozott a kereslet, a vásárlók igényesek. Jó minőségű, tetszetős, komfortos cipőket várnak a gyáraktól.

— A vevő igényeihez alkalmazkodunk a vállalatunk — magyarázza a főmérnök. — Évente 200-250 új modellel jelentkezünk. Termékeinkkel részt veszünk a különböző kiállításokon és vásárokon. Ezeket többször díjat nyertünk. Ezek a vásárok, kiállítások azért is hasznosak, mert megismerkedhetünk a többi hazai és külföldi cipőgyár termékeivel. Versenyben állunk egymással a fogyasztókért! Nem csak a cipők formája, modellje változik, a gyártás módja is. A gyártás- és gyártmányfejlesztéssel állandóan foglalkozunk.

Ahhoz, hogy a vásárlókért folytatott versenyben az élmezőnyben maradjunk, és hogy vállalatunk továbbra is nyereségesen termeljen, egyre több szakmunkásra, középszintű mérnökre van szükség. Ezért

is teremtetünk meg a gyárban, a városban a szakmunkásképzés feltételeit.

Szakmunkástanulóink a MűM oroszlányi 312-es iskolájában tanulnak, a gyakorlati oktatás viszont itt a gyárban van. Megnyugtató, biztató perspektívát ígérhetünk. *Munkásaink változatos, tetszetős, könnyű fizikai munkát végeznek. A szorgalmától, képességétől függően 3500-5000 forint közötti a keresetük, de szép számmal vannak olyan kiemelkedő képességű szakembereink, akik ötezer forint fölött keresnek. De győződjön meg erről, beszéljessen dolgozóinkkal.*

TAKAREKOSÁGÉRT PRÉMIUM

A főmérnök tanácsát követve találmányra kérdezősködni kezdtem. Türi Péterné például hat évvel ezelőtt szerezte meg a szakmunkás-bizonyítványt. Itt tanult a gyárban.

— Oroszlányi vagyok — emlékezik Türi Péterné. — Amikor pályát kellett választanom, nagy gondban voltunk. A fizikai munka vonzott, ezért úgy határoztunk, hogy szakmát tanulok. Jó információkat kaptunk erről a gyárról, ezért 1970-ben ide jöttem tanulónak, azóta is örülök ennek.

Türi Péterné a szakmunkás-bizonyítvány megszerzését követően a tűződébe került. Szerette a felszórész-készítést, a változatos tűzéseket, csinos formákat, kedvelte munkatársait. Haragudott, amikor a szabászatra helyezték.

— Haragudtam? Dühös voltam! — nevet Türi Péterné. — Aztán beletörődtem magam. — Aztán beletörödtem.

Jákli Zsuzsa

tem az új helyzetbe. Azóta viszont úgy megszerettem a szabást, hogy nem mennék vissza a tűződébe. Nagyon nyugodt, jó itt a légkör. Szeretek munkába jönni. Mindent megbeszélünk a munkatársaimmal. A munkám is ideköt. Felelősség szabásznak lenni. Ha itt elszabjuk a bőrt, az már helyrehozhatatlan. Gondosság, ügyesség, jó színérzék kell ide. Alaposan ismerni kell a szabványt. A cipő legkényesebb része az ügyvezetőtől fej. Csak kifogástalan minőségű bőrből

szabad kiszabni. Takarékoskodunk az anyaggal, ezért havonta több száz forint prémiumot kapunk. Elégedett vagyok, átlagosan 4200 forintot keresek. Szükségem is van a pénzre, alérlésben lakunk a férjemmel és most lakásra gyűjtünk...

A Duna Cipőgyár oroszlányi gyáregységéből évente 570 ezer pár kész cipő és 1,1 millió felszórész kerül ki. Tavaly óta 24

Szanda Teréz

százalékkal növelték a szabászat termelését. A hatvani testvérgyárat is innen látják el felszórészrel. A Szovjetunióba, Lengyelországba, Mongóliába is elkerülnek az oroszlányi cipők.

— Öröm tudni, hogy külföldön is szívesen vásárolják termékeinket — vallja Türi Péterné. — Szocialista brigádokban dolgozunk. Nem kell különleges embernek lenni ahhoz, hogy itt megálljunk a helyünkön. Gondosságra, szorgalomra van szükség, s akkor boldogul az ember. A tisztességes munkát megbecsülik. Mindannyian tudjuk, hogy új szelek fújdogálnak a mi iparágunkban is, a legfontosabb — a minőség!

JÓ A KÖZÉRTET. ÉRDEMES TOVÁBBTANULNI

Boldog Jánosné harmincegy munkásnő művezetője. A nadszálvételny fiatalasszony három gyermek édesanyja. Boldogné kitartó, törekvő ember, lépésről, lépésre jutott előre.

— Tíz évvel ezelőtt jöttem ebbe a gyárba dolgozni — meséli Boldogné, Vera. — Eleinte nehezen ment a munka, hol ide, hol oda tettek. Ez bosszantott. Földesi Mária néni — már nyugdíjas — fölfigyelt rám. Tanított. Kitűnő szakember volt, nem sajnálta a fáradságot az újak betanítására. Tőle tanultam meg a szakma fortélyait. Egyszer jobban megkedveltem ezt a mesterséget, s úgy éreztem, kevés amit tudok. Ezért a gyermekgondozási idő alatt beiratkoztam a felnőttek számára indított szakmunkásképző tanfolyamra.

Veronika jeles bizonyítvánnyal büszkélkedhet. Úgy mondja, hogy ebben része van

Jánosnak, a férjének, aki sokat segít a házimunkában és a gyermekek nevelésében. János a gyári tnik csoportvezetője. Feleségével felváltva tanulnak.

— Most ismét rajtam a sor — nevet Vera —, beiratkoztam a szakmunkások középszintű iskolájába. Úgy gondolom, hogy a művezetői beosztáshoz nélkülözhetetlen az ott megszerzett műveltség. A gyár vezetői ösztönözik a tanulást. Persze nem könnyű a család és a művezetői beosztás mellett tanulni. Aki próbálta, tudja. Mindkettő egész embert kíván. Aki művezető, annak nem lehet lazítani. Úgy kell megszerveznie a munkát, hogy az emberek zavartalanul dolgozhassanak, ez elengedhetetlen a jó közérzethez. Ismerni kell a munkatársak képességeit, családi örömeiket, gondjaikat. Az ember nem gép, csak egész személyiséget ismerve lehet a képességeit kibontakoztatni. S anyának lenni, feleségnek? Hát bizony az is sok törődést, a szeretet állandó megújulását kívánja...

— Érdemes továbbtanulni — fűzi a szót Vera. — A gyárnak szép jövője van. Ezt jelzi az új gyár építése is. Nemsokára alapozzák az épületeket. Bent a városban épül a korszerű, szép, új gyárunk. Óvoda és bölcsőde is épül hozzá. Ilyen sok fiatal foglalkoztató gyár számára ez nélkülözhetetlen. Nagy a törzsgárdánk. Rang a gyár dolgozójának lenni. A megbecsülésben sincs hiány. A legjobbakat kitüntetik. Mi a férjemmel például külföldi jutalomudülésen voltunk a nyáron...

ÚJ GYÁR — BIZTATÓ JÖVŐ

A tűződe üzemvezetője fiatal mérnök, Bognár Katalin. Budapestről, a vállalat központjából helyezték Oroszlányba.

— Gyártmányfejlesztő voltam — magyarázza Bognár Katalin. — Szerettem azt a munkát. Hasznosíthattam a kiejvi Kőnyűipari Egyetemen tanultakat.

— Mégis eljött vidékre?

— Igen! A vállalat vezetői így látták szükségesnek. Az oroszlányi gyár előtt szép jövő áll. Mint ismeretes, modern, új gyárat építünk. Szükség van szakemberekre, ezért helyezték ide. Nem ellenkeztem, mert ebből a megyéből indultam el. Véletlenségből lettem „szuszer”. Tulajdonképpen a ruházati ipar vonzott. De az egyetem cipőipari szakára vettem fel. A régi öregek azzal fenyegették a gyerekeiket, hogyha nem tanulnak, suszternek adják őket. Lám én tanultam, s mégis „szuszer” lettem! S örülök ennek, nem cserélném fel ezt a mesterséget. Pedig most nehéz dolgom van. A mostani munkámat még meg kell tanulnom.

Korábban kevés kapcsolatom volt a termeléssel. Márpedig a termelés igen nehéz lecke. Sok tényezőt kell egyszerre figyelembe venni, összehangolni. A praktikuság létfeltétel. Embereket irányítani, hát az sem könnyű... Amikor az ember fiatal, meg akarja váltani a világot, magam is azt szeretném, de ahhoz még nagyon sokat kell tanulnom. A szakma óriás léptekkel fejlődik, ez is vonzó, s ösztönző.

— Milyenek találja az oroszlányi gyár dolgozóit?

— Szorgalmasak, ügyesek — vélekedett a mérnök. — A nagy hagyományokkal bíró cipőgyárakkal már felveszik a versenyt. Úgy gondolom, hogy ez a gyár megfelelő boldogulást kínál mindenkinek, aki tisztességesen dolgozik. Az új gyárban pedig még jobb körülmények között, szervezetten dolgozhatunk majd.

A MÓRI LÁNYKA

A derékhad tehát elégedett. Szereti ezt a változatos szakmát, jó életfeltételeket talál ebben a gyárban. De hogy érzik magukat a legfiatalabbak? Móról jár be nap, mint nap Oroszlányba Jákli Zsuzsa.

— Nem probléma a bejárás — állítja Zsuzsi. — Autóbusz

Hódi Erika

hoz, visz minket. Szeretek idejárni, a gyakorlati oktatás a kedvencem. De a sulis is egész jó.

— Miért választottad a felszórész-készítő szakmát?

— A szomszédunkban lakik az egyik cipőgyári dolgozó. Ő mesélte, hogy nagyon szeret itt dolgozni, mert jó a légkör és szép pénzt keres. Ő hívott, hogy jöjjenek ide tanulni. Örülök, hogy hallgattam rá, mert valóban jó szakma, nők számára pedig nagyon előnyös. Mindig szerettem kézimunkázni, nem nehéz megtanulni a szakmát. Szeretek géppel varrni. A gyár is tetszik. Amikor főlegül az új gyár, még sokkal jobb dolgunk lesz. Jó itt tanulni, az oktatók figyelmesek, aranyosak és nagyon értik a mesterségüket. Nincs vasszigor. Megkövetelik a rendet, a munkát, de szeretik a jókedvet. A sulis is jó, a lányok meg jópofák, több barátnót letem. Nagy ám a nyüzsgés, a vidámság a tanműhelyben.

„MARAD KEDVEM TÁNCOLNI...”

— Engem a barátnóm hívott ide tanulónak — veszi át a szót Szanda Teréz. — Tatabányai vagyok, csak húsz perc a vonat ide. Nekem is tetszik a szakma. Az a legjobb benne, hogy nem unalmas, rengeteg munkamozzanat van és mindig új szín, új modell. Az is tetszik nekem, hogy teljesítmény szerint fizetik a gyárban a dolgozókat. Így aki szorgalmas, többet keres, szerintem ez így igazságos. A gyártól ösztöndíjat is kapunk. Az anyukámnak sokat mesélek a gyárról, és a suliról. Könnyű,

szép fizikai munka van itt, s így marad kedvem, erőm szórakozni, moziba és táncolni járni a szabad időmben.

— Szerinted kinek van tekintélye ebben a gyárban?

— Aki szorgalmas és ügyes. Én is jó szakmunkás szeretnék lenni!

„SAJNÁLTAM, AMIKOR VÉGE LETT A MŰSZAKNAK!”

Begipszelt kezű kislány érkezik, Hódi Erika.

— Nem a gyárban törött el a kezem, hanem otthon — mondja Erika. — Az orvos ki-

Türi Péterné

írt, de én mégis bejárom, mert úgy szeretek itt lenni a gyárban. Meg aztán nem akarok elmaradni. Igaz, hogy varni most nem tudok, de legalább nézhetem a többiek munkáját és hallgatom az oktató magyarázatát.

Hódi Erika elsőéves szakmunkástanuló. A pályaválasztás előtt eljött a gyárba körülnézni az édesanyjával.

— Mindkettőnknek megtetszett a gyár és az itteni munka, ezért jöttem ide tanulónak — hangsúlyozza Erika. — Fizikailag kicsit gyenge vagyok, ezért csak könnyű fizikai munkát végezhetek. Ebben a gyárban vonzó, érdekes és könnyű a munka. Az sem zavar, hogy jól lehet keresni. Ha megnövök, kertés ház szeretnék, s ahhoz bizony sok pénz kell, itt majd megkeresem a rávalót. Oroszlányi vagyok, de az osztályunkban vannak tatabányaiak, bokodiak, móriak is. Aranyosak a lányok, jól érzem magam közöttük. Néhány lány már olyan ügyesen varr, hogy az általuk készített alkatrészeket felhasználhatják a termelésben. Miniket pedig kölcsönkértek egyszer a nagy műhelybe. Irító

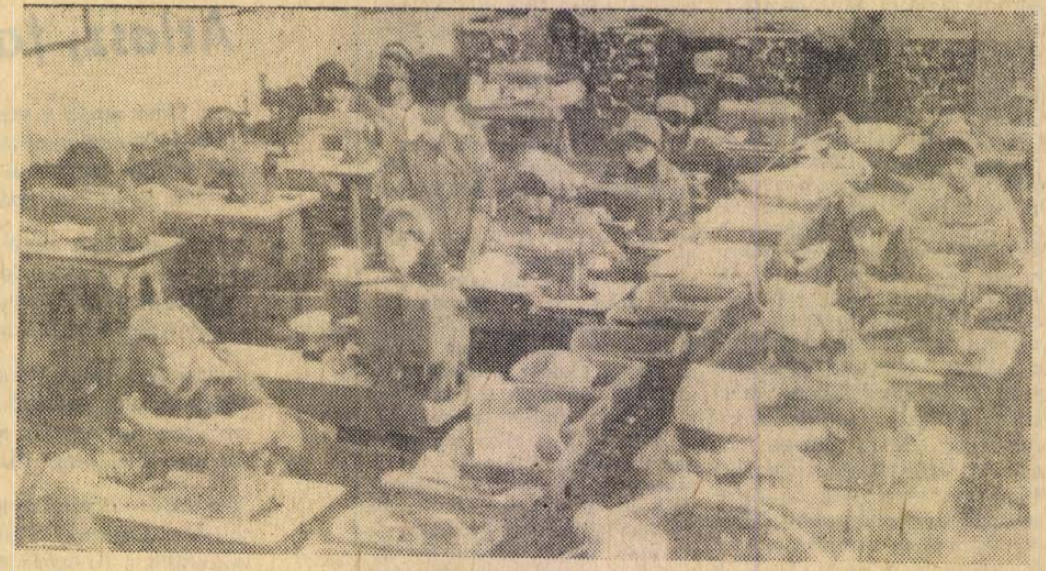

Boldog Jánosné

izgalmas volt, órákon át dolgoztunk, de nem lettünk fáradtak. Sajnálom, amikor vége lett a műszaknak.

★

A legfiatalabbak is jól érzik magukat ebben a gyárban. Nem különleges mesterség a cipőgyártás, de változatos, megtanulható. Ajánlhatjuk mindazoknak, akik ilyen munkát szeretnének.

Itten a műhely — munka közben